

Sagens genstand

Traktatbrudssøgsmål — manglende vedtagelse inden for den fastsatte frist af de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114)

Konklusion

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af direktivet.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 211 af 8.9.2007.

Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 23. april 2008 — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Det Forenede Kongerige))

(Sag C-201/05) (¹)

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3, første afsnit — etableringsfrihed — frie kapitalbevægelser — direkte beskatning — selskabsskat — aktieudbytte, som af et ikke-hjemmehørende selskab betales til et hjemmehørende selskab — ordningen for kontrollerede udenlandske selskaber (CFC) — situation vedrørende tredjelande — kvalifikation af krav fremsat mod skattemyndighederne — en medlemsstats ansvar for tilsidesættelse af fællesskabsretten)

(2008/C 209/18)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Sagsøgt: Commissioners of Inland Revenue

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division — fortolkning af artikel 43 EF, 49 EF og 53 EF — national skattelovgivning — selskabsbeskatning — fritagelse — udbytte, der udbetales fra andre selskaber til et selskab, der er hjemmehørende på det nationale område — situationen varierer alt efter, i hvilken stat de andre selskaber er hjemmehørende

Konklusion

- 1) Artikel 43 EF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det hjemmehørende selskab besidder en ejerandel, der giver det en sådan indflydelse på beslutningerne i dette ikke-hjemmehørende selskab, at det kan træffe afgørelse om dette selskabs drift, selskabsbeskattes, samtidig med at der ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende, for så vidt som den skattesats, der gælder for udbytte af udenlandsk oprindelse, ikke er højere end den skattesats, der gælder for udbytte af indenlandsk oprindelse, og skattegodtgørelsen mindst svarer til det beløb, der er betalt i den medlemsstat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende, op til et maksimum på det beløb, som beskatningen i den medlemsstat, hvor det udbyttmodtagende selskab er hjemmehørende, udgør.

Artikel 56 EF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det hjemmehørende selskab besidder mindst 10 % af stemmerettighederne, selskabsbeskattes, samtidig med at der ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende, for så vidt som den skattesats, der gælder for udbytte af udenlandsk oprindelse, ikke er højere end den skattesats, der gælder for udbytte af indenlandsk oprindelse, og skattegodtgørelsen mindst svarer til det beløb, der er betalt i den medlemsstat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende, op til et maksimum på det beløb, som beskatningen i den medlemsstat, hvor det udbyttmodtagende selskab er hjemmehørende, udgør.

Artikel 56 EF skal desuden fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, er fritaget for selskabsskat, mens udbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et ikke-hjemmehørende selskab, i hvilket det besidder mindre end 10 % af stemmerettighederne, selskabsbeskattes, uden at det hjemmehørende selskab ydes en skattegodtgørelse for den skat, som det udloddende selskab faktisk har betalt i den stat, hvor det er hjemmehørende.

- 2) Artikel 56 EF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der tillader en fritagelse for selskabsskat for visse udbytter, som hjemmehørende forsikringselskaber modtager fra hjemmehørende selskaber, men udelukker en sådan fritagelse for tilsvarende udbytter modtaget fra ikke-hjemmehørende selskaber, for så vidt som dette indebærer en mindre fordelagtig behandling af sidstnævnte udbytter.
- 3) Artikel 43 EF og 48 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der i beskatningsgrundlaget for et hjemmehørende selskab, der er etableret i en medlemsstat, medregnes overskud, der er optjent af et kontrolleret udenlandsk selskab i en anden medlemsstat, når disse overskud dér beskattes på et lavere niveau end det, der finder anvendelse i den første stat, medmindre en sådan medregning kun angår rent kunstige arrangementer, der har til formål at undgå den normalt skyldige nationale skat.

Anvendelsen af en sådan skattemæssig foranstaltning skal derfor undlades, når det på grundlag af objektive omstændigheder, som kan efterprøves af tredjemand, fremgår, at det kontrollerede udenlandske selskab, uanset at der foreligger skattemæssige bevæggrunde, reelt er etableret i værtsmedlemsstaten og dér faktisk udøver økonomisk virksomhed.

Artikel 43 EF og 48 EF skal imidlertid fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national skattelovgivning, der pålægger visse overensstemmelseskrav, når det hjemmehørende selskab søger at opnå fritagelse for den skat, der allerede er betalt af dette kontrollerede selskabs overskud i den stat, hvor dette selskab er hjemmehørende, for så vidt som disse krav har til formål at kontrollere, at det kontrollerede udenlandske selskabs etablering er reel, og at det faktisk udøver en økonomisk virksomhed, uden at dette indebærer unødige administrative byrder.

- 4) Artikel 56 EF — 58 EF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der indrømmer en skattemæssig fordel med hensyn til selskabsskat for visse udbytter, som hjemmehørende selskaber modtager fra hjemmehørende selskaber, men udelukker en sådan fritagelse for tilsvarende udbytter modtaget fra selskaber med hjemsted i et tredjeland, navnlig såfremt indrømmelsen af denne fordel er undergivet betingelser, hvis overholdelse kun kan kontrolleres af denne medlemsstats kompetente myndigheder ved indhentelse af oplysninger fra det tredjeland, hvor det udloddende selskab har hjemsted.
- 5) Når der ingen fællesskabsretlige bestemmelser findes på området, tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente retter og fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens direkte virkning medfører for borgerne, herunder kvalifikationen af de krav, der fremsættes af de skadelidte ved de nationale retter. Disse retter er imidlertid forpligtet til at sikre, at borgerne har en effektiv søgsmålsadgang, således at de kan opnå tilbagebetaling af den skat, der er opkrævet med urette, og af beløb, der er betalt til den pågældende medlemsstat eller indeholdt af denne i direkte forbindelse med denne skat. Hvad angår andre tab, som en person har lidt som følge af en tilsidesættelse af fællesskabsretten, der kan tilregnes en medlemsstat, er medlemsstaten, under de betingelser, der fremgår af præmis 51 i dom af 5. marts 1996, *Brasserie du pêcheur* og *Factortame* (forenede sager C-46/93 og C-48/93), forpligtet til at erstatte det tab, der er forvoldt

borgere, uden at dette udelukker, at staten i henhold til national ret kan ifalde ansvar efter mindre restriktive betingelser.

Den forelæggende ret kan, når det fremgår, at en medlemsstats lovgivning udgør en restriktion for etableringsfriheden, som er forbudt ved artikel 43 EF, eller en restriktion for de frie kapitalbevægelser, som er forbudt ved artikel 56 EF, ved afgørelsen af, hvilke tab der skal erstattes, undersøge, om de skadelidte på passende måde har søgt at undgå skaderne eller begrænse disses omfang, og navnlig om de skadelidte i rette tid har gjort brug af alle de retsmidler, der stod til deres disposition. For at undgå, at udøvelsen af de rettigheder, som artikel 43 EF og 56 EF tillægger borgerne, gøres umulig eller uforholdsmæssig vanskelig, kan den forelæggende ret imidlertid afgøre, om anvendelsen af denne lovgivning, i givet fald sammenholdt med de relevante bestemmelser i dobbeltbeskatningsoverenskomster, under alle omstændigheder ville have ført til, at sagsøgerne i hovedsagen havde fået afslag på deres anmodninger over for denne medlemsstats skattemyndigheder.

(¹) EUT C 182 af 23.7.2005.

Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 12. juni 2008 — Concooperative Friuli Venezia Giulia (sag C-23/07), Luigi Soini (sag C-23/07 og C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinat Mario & Figlio (sag C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc.cons.arl (sag C-24/07) mod Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli-Venezia Giulia (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale del Lazio — Italien)

(Forenede sager C-23/07 og C-24/07) (¹)

(Landbrug — forordning (EF) nr. 1493/1999, (EF) nr. 753/2002 og (EF) nr. 1429/2004 — fælles markedsordning for vin — etikettering af vin — anvendelse af navne på druesorter eller synonymer herfor — anvendelse af den geografiske betegnelse »Tokaj« for vine med oprindelse i Ungarn — mulighed for at anvende druesortsbetegnelsen »Tocai friulano« eller »Tocai italico« som tilføjelse til den geografiske angivelse af visse vine med oprindelse i Italien — udelukket efter en overgangsperiode på 13 år, som udløb den 31. marts 2007 — gyldighed — retsgrundlag — artikel 34 EF — forbud mod forskelsbehandling — folkerettens principper vedrørende traktater — Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union — TRIPS-aftalens artikel 22-24)

(2008/C 209/19)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale amministrativo regionale del Lazio